

ανοίξ'τεν κλειστά στόματα, δίχως γλώσσαν και χείλια,
ανοίξ'τεν χέρια άκλερα κι αγκάλιας οστούδενια...
εχ' κ' έρται τ' αίμαν το χουλέν, ντ' εφέκετεν 'ς στον κόσμον...

Ο Θάνατον και η Ζωή αγκαλιασμέν' ας κείνταν...
Μανάδες που εφέκετεν πόρτας καρακωμένα,
Κυρούδες που περ'μέν'νε σας ακόμαν τ' ορφανά σουν,
Αδελφόπα που κλαιν'νε σας αδέλφια κι αδελφάδες,
Παιδιά που εφέκετεν άκλερους Κυρ' και Μάναν...
Άντρα! π' εφήκες άχαρον και χέραν την γυναίκα σ'
Κοδέσποινα π' απόλεκες τον σύντροφο σ' 'ς στην χώραν...

Ουλ' που εσέβετεν 'ς στην Γην, κ' εσέβετεν 'ς σο χώμαν,
'ς σο χώμαν, τη Γενεάς έσουν κήμαν, καιρούς και χρόνια,
πάππον προς πάππον ελαφρόν, γονέων προς γονέων...
κληρονομία ας στον Θεόν και ας σα γονικά σουν,
το χώμα σ' επερ'μέν'νε σας, κ' εμάς πα' επερ'μέν'νεν...

Σ'κώσσεστε από, με το κιφάλ', με τα στουδένια ωμία,
σειστείτε από με τα γόνατα, με τη χερι' τα στουδία...
κ' εβγάτεν ας σα μνήματα, εβγάτε ας σα ταφία...
Εβγάτεν οι αποθαμέν'... οι ζωντανοί θ' εμπαιν'νε!

Εγέντονε Συντέλεια, Δευτέρα Παρουσία...
εχπάγαν κ' εκρεμίγανε τα δέντρα ας σα ρίζας
η ρίζα εγέντονε κορφή, και η κορφή 'ς σο χώμαν...

Απάν-αφκά εγύρτσανε τα ραχία και τα κάμπους...
Τα ποτάμια εκλώστανε, παγ'ν'ς σα πεγαδομμάπα...

Δεέχ'ν ας σ' οσπίτια 'τουν τ' ανθρώπ'ς, τ' Άοις ας σα εγλησίας
και νιά 'ς σα σπέλια αφίν'νε μας και νιά 'ς σα ραχοκορμία,
νιά 'ς σα ομάλια τ' ημέρα και νιά σ' ορμάνια τ' άγρια.

Ουρανόν επεδέβε μας, κι η μαύρη γή 'κι σ'κών' μας...
η θάλασσα επέμ'νε μας, το πέλαγος περ'μέν' μας...
Η μαύρο-θάλασσα υγρόν, κι ο βυθόν δίχως χώμαν,
εκεί ταφίν 'κι ανοίγεται, μνήμαν 'κι στερεούται,
εκεί κερίν 'κι άφκεται, θυμίαμαν 'κι καίει,
μνημόσυνον 'κι γίνεται, σταυρόν πού να καρφούται!...

Το χώμαν ντ' εγκαλιάστε σας εμάς πα' να σκεπάζ' μας...
η βρέχη τ' Ουρανού εμουν να ρουζ' και να δροσίζ' μας...
ο ήλεν τη ραχί' εμουν ν' εβγαίν' και να χουλέν μας
το κοιμητήρ' να πρασινίζ', να σκουπουλίζ' το χώμαν,
μανουσάκια την Άνοιξην, τουτουγιάδες το θέρος,
'μάραντα τον Μοθόπωρον, το χειμωγκόν λιβάνι...

Τζιζ'τε μας Εσείν... Τζιζ'τε μας... το αίμαν εσουν είμες...
Βασιληάδες κι Αρχιερείς, Όσοι κι Αγιασμένοι
ποισέστεν τόπον και 'ς εμάς... ν' εμπαινόμε να κείμες...
Για 'βγάτεν και αφήστε μας εύκαιρα τα ταφία.

Εβγάτεν οι αποθαμέν'... οι ζωντανοί θ' εμπαιν'νε!...

Ο λόγον 'κ' ετελείωσεν και η βοή 'κ' εστάθεν
έστραψεν και εβρόντησεν κ' εσείγανε τα κάστρα...

Απάν' ας στον Καστρότειχον, κι απάν' ας σο παλάτι,
τη Παναγίας το Ζωνάρ', τ' εφτάχρωμον επλώθεν
και έλαμπεν η θάλασσα, η Γη και τα Ουράνια.

Απέσ' κι απάν' 'ς σα χρώματα, 'ς την μέσ' τη φωτασίας
'φάνθεν η Χρυσοκέφαλος με τον Χριστόν 'ς σα χέρια.
Μαργαριτάρια έλαμπαν 'ς την άκραν τα' ομματι' ατ'ς
ντ' εγύριζαν και ολουούς ετέρνανε θλιμμένα
κι ολόγερα 'τ'ς επέταγαν χίλιοι-μύρ' οι αγγέλοι.
Ερούξαν ουλ' 'ς σα γόνατα, κ' εποιν'νανε μετάνοις
εμάλανε το «Ωσανά» και το «Τη Υπερμάχω...».
Εντάμαν ψαλ'νε κι οι αγγέλ'. Και ζαν κρου'ν τα καμπάνας...
...Κι ακούγεται από ψηλά, ψηλά ας σα Ουράνια,
Έναν φωνήν, τρανόν φωνήν, σαν απ' αγγέλου στόμαν.

Αποθαμέν' θα απομέν'ν' αδά όπου ετάφαν
χιλιάδες χρόνια φύλακες, και μέρες μυριάδες...
και αλλ' ατόσα κι αν διαβαίν'ν', θα μέν'ν' και θα περ'μέν'νε,
θα αναμέν'νε την Λαμπρήν και το Χριστός Ανέστη...
θα αναμέν'ν' τον γυρισμόν και τη Ξενιτεμένε.

Εσάς αλλού θα στείλω σας, άλλο λαλεί σας χώμαν...
άλλο γραμμένον έχετεν, κι η Μοίρα σουν εν' άλλο.
Με την ευχή μ'... με την ευχή μ'... και με την ευλογία μ'...
'Σ σο καλόν και ο δρόμο σουν, ομάλ' και μελ' και γάλαν.
Ο δρόμον ντο ευλόγεσα, η στράτα ντο ευχέθα,
θα εν' στράτα και γυρισμού κι Όρωμαν Ξενιτέα.

Από Θεού ζαν έρχεψαν να κρουί'νε τα καμπάνας,
χωρίς Δεσπότ' διαταγήν και Διάκου συνεργία.
Καμπάνας μικρά τρανά κρουγ'ν δοξολογίαν.
Το έναν κρούει και τραγωδεί, το άλλο κρούει και κλαίει
κι ας όλων το τρανύτερον βαρυαναστέναζει
ντο 'κ' έχ' ανθρώπ'ς ν' ακούγ'ν ατο, ποπάν ν' εταίε μετάνοις.

Χρόνια έρθαν κ' επέρασαν, καιροί έρθαν και παγ'νε
και η καμπάνα το τρανόν, αναμέν',... δίχως γλώσσαν...

Εμπαιν' αέρας και βοά, άνεμος και μουγκρίζει,
εμπαιν'νε ευχάς και τραγωδεί, 'μπαιν'νε κατάρας, κλαίει,

Εμπαιν'νε και τα'ορώματα τα' ημέρας και τη νύχτας,
και κρούει... και κλαίει... και τραγωδεί... και θλίφκεται ο Κόσμον...